

Boris CREMENE s-a născut pe 2 iunie 1961 în satul Ciutulești, Florești. De mic copil, a visat să devină actor.

În 1989, a absolvit Conservatorul de Stat din Chișinău, Facultatea Teatru Muzical, fiind angajat la primul teatru muzical pentru copii și tineret, „Ginta Latină”.

Devine unul dintre fondatorii Teatrului „Eugène Ionesco” (1991); joacă în spectacole de rezonanță, cum ar fi: *Cântăreața cheală*, *Chirița în provincie*, *Voci în lumina orbitoare*, *Pescărușul*, *Hamlet* etc.

În 1998, pleacă în străinătate. Locuiește în São Paulo, Dublin, Beijing, Oslo, New York, Londra, Paris, Lisabona, unde lucrează în diferite domenii: actor, profesor de teatru, traducător. Își începe cariera literară la revista „Punkt” din Chișinău și, ulterior, la „Catchy” din București.

În 2021, revine acasă și este angajat în calitate de consilier al ministrului Culturii și actor la Teatrul „Alexie Mateevici”. Realizează proiecte importante cu dramaturgul Ivan Vîrîpaev, dar și cu Opera din Roma, Opera din Iași și București.

În prezent, este diplomat, lucrează în calitate de consilier pentru cultură, educație, social și mass-media la Ambasada Republicii Moldova din București.

Fantoma blondă este debutul editorial al lui Boris Cremene.

Boris Cremene

Fantoma blondă

jurnale trăite

ROTONDA
CARTIER

mă reîncarnez într-un câine, o pasăre sau o altă vietate, ca să mai pot spera, iubi și ierta.

Viața are un singur drum.

Doamne, dacă aș putea să-l mai trec o dată, poate că aș reuși să nu mai cad.

Cuprins

Jurnal de pe Marele Zid.....	5
Kiki.....	5
Debora	9
Lisa	23
Wangjing	25
Ya	29
Paulo.....	36
Giselle.....	42
Yuki	56
Jurnal american	77
ghetele	77
zero absolut	81
Fantoma blondă.....	86
tosca.....	88
s-a mai dus o zi	92
recviem pentru șireturi	95
zi de MOMA	100
Omul-banană.....	103
Jurnal spaniol.....	117
Bla Bla Car.....	117
Corida toridă.....	120
Jurnal lusitan	125
Luni	125
Marti	126
Miercuri.....	129
Joi.....	130
Vineri.....	132

Jurnal de revenire	135
Luni	135
Marți	136
Miercuri.....	137
Joi.....	138
Vineri	139
Decalog (Jurnal de epilog)	141
Bunica era mama, pentru că mama era mămica	141
Vitaminele ca o lecție de viață	142
Teatrul ca deghizare	143
Iubirea ne-spasă	143
Ghiocul invers	144
Cu un picior desculț.....	145
Devotamentograma... la ce bun.....	145
Fulgușor de schimbare.....	146
Nebănuite sunt... da așa este	147
Epilog de decalog	147

CARTIER
Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95, E-mail: vanzari@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 021 210 80 51, E-mail: codex@cartier.ro
cartier.ro
cartier.md

*Cărțile Cartier pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe eBooks și pe cartier.ro & cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.
Tel./fax: 022 21 42 03, E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău.
Tel.: 022 24 10 00, E-mail: librariadinhol@cartier.md
Librărie online, cartier.ro, tel. 0785 199 823.
E-mail: codex@cartier.ro
Librărie online, cartier.md, tel. 068 555 579.
E-mail: vanzari@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.
Tel./fax: (021) 210.80.51, E-mail: codex@cartier.ro
Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Lucia Țurcanu
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Marina Dării
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Boris Cremene
FANTOMA BLONDĂ
Ediția I, februarie 2025

© 2025, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale
și editat cu contribuția Ministerului Culturii al Republicii Moldova

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Cremene, Boris,

Fantoma blondă: jurnale trăite/Boris Cremene; coperta: Vitalie Coroban;
design: Marina Dării. – Ed. 1. – [Chișinău]: Cartier, 2025 (Bons Offices). – 147, [3] p. –
(Rotonda/colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2).
Cu contribuția Ministerului Culturii al Republicii Moldova. – [600] ex.
ISBN 978-9975-86-832-7.
821.135.1(478)-3
C 84

Jurnal de pe Marele Zid

Kiki

Poate pentru prima dată am avut un zbor de lungă durată fără turbulențe.

M-am gândit că nu e un lucru obișnuit în viața mea și că turbulențele vor începe de îndată ce voi ateriza.

Făceam primii pași în zona neutră a aeroportului, spre cabina ofițerului de frontieră a țării în care urma să-mi caut un loc de existență.

După ce am fost întors de câteva ori pentru că nu am completat corect formularul de intrare în țară, în cele din urmă, ofițera de frontieră s-a uitat străpungător la mine și a zis: „Welcome to China”.

Instrucțiunile primite de la prietena mea, la care urma să mă opresc, nu prea au fost de folos, pentru că, din moment ce am pășit afară din aeroport, engleza mea nu mai avea nicio valoare. Uitându-mă la șirul de autocare și la puzderia de lume care venea și pleca, am observat întâmplător pe unul din autocare o inscripție în engleza „Central Rail Station”. Era exact cam pe unde trebuia să ajung.

Am urcat fără să mai întreb, oricum nu aveam mari șanse să primesc și explicații.

Eram singurul pasager în autocarul care mergea spre marele oraș cu o formă a ochilor total diferită decât cea a codrumeților mei. Mă priveau nestingherit ca pe o piesă de muzeu, schițând câte un zâmbet foarte sincer. Pasagerii de aceeași rasă cu mine mergeau, probabil, în oraș cu taxi sau cu mașinile marilor corporații care îi întâlneau la sosire; eu, ca de obicei, am ales drumul de alternativă.

Cam într-o oră, am intrat în oraș, încă peste jumate de oră, eram cu bagajele în stradă. Abia acum realizasem că mai departe

nu mă descurc, abia acum mi se deschiseseră senzorii realității. M-am gândit că totuși e cazul să încerc să găsesc un taxi. În timp ce căutam biletul cu adresa în chineză, bagajele mele erau deja în mâinile unui tip care îmi făcea semn să merg după el tot repetând cuvântul *takți-takți*. Ah, ce bine, m-am gândit, exact asta voiam.

Taxiul tipului era o tricicletă acoperită cu o foaie de cort. La început am vrut să renunț și am încercat să-i explic tipului că vreau de fapt un taxi-taxi. Dar biletul meu cu adresa era deja la el. Taximetristul nu mă mai scotea din Ok. Voința mea stresată de muzicalitatea limbii chineze îmbibată cu miros de usturoi, tutun și alcool a cedat.

M-am pomenit în dubița triciclistului taximetrist constrâns din ambele părți de valize. A luat-o razna printre mașini. Nu vedeam nimic. Eram ca la un film fără imagine, doar coloana sonoră. Un vacarm de claxoane și un vânt teribil de februarie.

La un moment dat, m-a luat o panică însoțită de un frig îngrozitor. Singurul lucru care mă încălzea era aventura.

Bineînțeles că taximetristul triciclist m-a adus unde i-a convenit lui. Eram departe de locul destinației. Singura alinare era un hotel din apropiere. Când m-au văzut cei de la recepție cu valizele, au sărit toți la mine „欢迎”, adică bine ați venit. Stați așa, le-am zis, nu am făcut rezervare și nici nu doresc o cameră, vreau un taxi. După câteva tentative nereușite de a vorbi cu ei în engleză, am trecut la limba lui Marcel Marceau... am vorbit juma de oră de mă dureau mâinile. În cele din urmă, lecțiile de pantomimă de la facultate și-au făcut treaba. M-au băgat într-un taxi cu tot cu valize și biletul cu adresa în chineză. Pe la șase seara eram în holul blocului unde locuia Kiki, prietena mea gazdă.

Dar și aici, colac peste pupăză. Kiki nu era acasă. Am stat în hol cam până la opt seara, exact ora la care se întoarce toată lumea acasă. Eram un element nou și chiar curios pentru locuitorii blocului. Se uitau toți lung la mine cu un sentiment de înțelegere. Alții, care au reușit să vină acasă, să meargă la magazin și să se întoarcă, mă vedeau a doua oară, mă salutau deja, ca pe o veche cunoștință.

În sfârșit a apărut și Kiki, s-a oprit lângă mine, a mai vorbit zece minute la telefonul mobil și pe urma a explodat.

— Oh! salut, da' eu credeam că ai venit ieri.

— Nu, zic, m-am răzgândit să vin ieri și uite am venit azi.

— Hahahaha. Cool, a zis Kiki. Hai să mergem.

De fapt, numai Kiki nu era acasă. Când am intrat în apartament, am văzut un tip în chiloți stând la calculator, cu niște căști uriașe pe urechi, care îi prindeau aproape tot capul. Știu că Kiki stătea cu un tip, aha, înseamnă că ăsta o fi, m-am dumerit eu.

L-am salutat, iar Kiki a strigat până a început să latre câinele vecinilor.

— ăsta e Cris, Honey, prietenul de care ți-am spus, ăla care trebuia să vina ieri, dar s-a răzgândit și uite că a venit azi. Tipul m-a salutat cu mâna fără să se întoarcă. Era foarte prins la comp, mă rog.

Kiki s-a dus până la bucătărie, dar a revenit în scurt timp monologând.

— Honey, de câte ori să-ți spun, în pizda mă-tii, să nu mai pui vasele cu tot cu mâncare în chiuvetă, că mă oftic s-o desfund. Stai ca un dobitoc toată ziua, bei bere, ascuți muzică și faci laba... Nu te duce capul nici să te piși în budă, o plimbi pe alături de pute în baie ca la WC-urile publice maoiste, a rezumat Kiki.

Scena care a urmat m-a făcut să mă simt ca acasă... Înjurături ca la gura cortului.

După ce s-au potolit, am deschis o sticlă de vin adusă de mine. Kiki a zis:

— Băi Cris, sorry, da' ăsta e stilul nostru de viață cu Honey, nu băga în cap. Noi suntem oameni moderni, tipu' e mișto, o să vezi.

— E ok, Kiki, am zis, și primul gând care mi-a venit în cap a fost să evadez de la Kiki și Honey cât mai curând posibil.

După o sticlă de vin, gheața s-a spart și Honey a început să se comporte destul de drăguț cu mine, dar certurile lor, care se reluau din cinci în cinci minute, îmi creau un disconfort psihic.

Trebuia să caut o soluție. Să fie sănătos cel care a inventat internetul! La „Beijing sharing accommodation” am găsit o sumedenie de budiste localnice care ofereau o cameră în chirie pe orice termen și condiții satisfăcătoare celor care le vor ajuta să-și amelioreze limba engleză. Am simțit o acută necesitate de a începe, la rândul meu, ameliorarea limbii din care cunoșteam două cuvinte *ni hao* și *xie xie* (bună ziua și la revedere).

În zilele următoare am reușit să fac ocolul câtorva admiratoare ale limbii engleze. Chiar obținusem și niște înțelegeri unde puteam poposi în orice clipă cu bagajele în caz de urgență. Cu planul B asigurat, am mers cu Kiki și cu Honey să cunoaștem Beijingul nocturn.

Țin să vă spun că Beijingul nocturn nu poate fi descris. Pentru a înțelege farmecul, frumusețea și mișcarea acestui oraș supermodern construit în doar cincisprezece ani, trebuie văzut cu ochii proprii. După câteva cluburi vizitate cu Kiki și Honey și câteva șoturi de tequila administrate în fiecare din ele, stresul turbulențelor la sol s-a lăsat filat pe mosorul trecutului. Am tras în piept aerul acestui oraș nebun în care nu te simți niciodată singur.

Un oraș în care aveam un loc unde puteam veni oricând cu bagajele și aveam bani suficienți ca să-l cunosc. Un oraș imens cu un ocean de lume de o bunătate naivă de care puteai abuza oricând.

Veni și ziua când urma să mă mut cu bagajele la Lisa, una din localnice, care m-a ademenit cu mirosul de cafea din apartamentul ei, dar și cu erotismul asiatic de care deborda și care promitea și alte ameliorări decât cele de natură lingvistică.

De cum au aflat că vreau să plec, Kiki și Honey au început ritualul tradițional:

— Hai, încetează, bă, ce ai? Da' nu te mai lăsam să pleci nicăieri. Da' cum se poate? Ești oaspetele nostru!

În fine, am hotărât să mai stau o zi la Kiki și Honey și să mă ducă ei la un meci de Darts unde se aduna toată spuma străinătății din Beijing, așa-numiții *expats*. Am dat telefon Lisei și i-am spus că vin mâine, promisiune onorată luni de zile mai târziu.

Debora

În seara respectivă urma să întâlnesc neașteptarea.

Eram destul de degajat după ce am degustat aproape tot arsenalul lichid din pub și după ce am dansat aproape toate stilurile de dans posibile și încă nedescoperite din lumea asta. Eram cuprins de bucuria halucinantă a chefului. Bucuria colerică de a fi parte a unei mișcări imense, a ceea ce se numește cultura megapolisului.

Neașteptarea s-a apropiat disperată pe la spate, m-a tras de mână și mi-a spus într-o engleza foarte turmentată, dar destul de familiară mie:

— Te rog, du-mă acasă, nu... nu te crede mare atracție feminină, pur și simplu, ești puțin mai deosebit decât alții și mai ai un avantaj, ești tipul cel mai treaz din local.

Am încercat să înțeleg cu ce accent vorbește; după ce am privit-o cu atenție, am înțeles, la piept avea un ecuson cu poză:

Debora Ferguson
Australian Embassy
Visa Section.

Venise direct de la serviciu.

Avea niște ochi de o tristețe absolută, încât răspunsul meu negativ ar fi sunat ridicol.

Am ieșit cu Debora în stradă și am prins un taxi, Debora a reușit să pronunțe numele zonei unde trebuia să mergem – lucru pe care taximetristul l-a înțeles cu greu. Nu am mers mult. Ceea ce a durat a fost tentativele Deboarei de a-i explica taximetristului strada și numărul casei.

Am încercat aproape toate combinațiile posibile. În cele din urmă, am ajuns la casa cu numărul treisprezece. Aici era. După virajele taximetristului, starea Deboarei s-a agravat și toate reflexele locomotorii erau aproape absente. Așa că a trebuit s-o duc mai mult pe sus până la etajul cinci.

Am ajuns cu greu la ușa. E drept, nici eu nu eram treaz și nici într-o formă bună, dar după efortul fizic pe care l-am făcut îmi cam revenisem.

Am deschis ușa. Îndată ce am intrat, un câine destul de simpatice s-a aruncat la noi fluturând prietenos din coadă. Debora a reușit să-l salute, cu un ușor ton de vinovăție în glas: „Hey, Ralph!” Așa îl chema. Bietul animal! Probabil că stătuse toată ziua închis în casă nebăut, nemâncat și fără a fi făcut și alte chestii poate și mai importante pentru viața lui de câine. Am întrebat-o unde este hrana pentru Ralph, mi-a arătat cu mâna undeva spre bucătărie. Am găsit mâncarea cu ușurință. După ce și-a luat, sărmanul, tainul de Pedigree, am lăsat-o pe Debora în baie și i-am spus că ies cu Ralph la plimbare.

Era destul de frig. Ralph a început procedura de îndată ce am ieșit pe scările casei. Îi crăpase răbdarea bietului câine. Am înconjurat casa de câteva ori, am străbătut toate locurile dorite de nasul lui Ralph și, după ce am înghețat amândoi, am hotărât să mergem acasă.

Când să intrăm, ușa era închisă. Trebuia să formăm codul de acces. Din reflex, dau s-o sun pe Debora, dar imediat realizez că nu am telefonul ei. Ne uităm unul la altul în tăcere. Ralph a scos câteva scheunăuri scurte, o fi că-mi spune codul de la ușa, pentru că el cu siguranță îl știe, dar eu, din păcate, nu înțeleg bunele lui intenții. Norocul nostru a venit odată cu doi tineri destul de drăguți care se întorceau de la un chef. O fi fost și ei într-un local unde se aduna spuma chinezească a Beijingului, pentru că ne-spuma se culcă pe la nouă seara. Am intrat cu ei în bloc. Ralph m-a dus imediat la ușa care trebuia.

Debora era tot în baie. Adormise pe budă. Am ridicat-o și am culcat-o în pat.

Eu m-am întins pe fotoliul din camera de zi.

Somnul nu se lipea de mine. Am încercat să fac o călătorie în trecut.

Mai întâi în copilărie, pe ulițele prăfuite ale satului meu, pe urmă în adolescență, apoi ziua când am devenit tată, ziua când am plecat din teatru, ziua când am ajuns în Brazilia, pe urmă în Irlanda, Norvegia și uite-mă acuma în Beijing...

Când eram mic, în vacanțele de vară mergeam la bunica. Serile, în loc de povești, bunica îmi citea din Biblie. O frază din această carte îmi sună și acum în cap: „Nebănuite sunt căile tale, Doamne”. Mi se făcuse un dor inexplicabil de bunica.

Mă gândeam la viața mea aici, în casa unei australience care doarme, fără să știe cine sunt. Mă gândeam la viața mea într-un capăt de lume total străin mie, dar care poate să mă ajute să-mi opresc rătăcirea. O voi lua iar de la capăt, iar de la zero, într-o țară nouă în care mă cunoaște doar o australiancă și câinele ei.

Am adormit încălzit de câinele Deborei și de ideea că mâine va fi o altă zi, care ar putea să-mi aducă ceva ce poate am obosit să aștept.

Debora nu a îndrăznit să dea ochii cu mine dimineața. A plecat englezește. A lăsat doar un bilet.

„Please stay.”

Am hotărât să rămân. Am hotărât să cunosc acest om poate și mai zbuțuit decât mine.

China, una dintre cele mai nepăsătoare țări față de ființa umană și, în același timp, cea mai adictivă și mai greu de părăsit.

Începeam un nou meci cu destinul. Un meci care speram din toată inima să-mi dea calificarea.

Programul meu matinal tradițional suferise o mică schimbare, după cafea și noutățile de tot soiul pe care le urmăream pe internet mai apăruse un mic supliment – plimbarea lui Ralph. Despre această nouă obligație boemă mi-a dat de înțeles chiar Ralph când mi-a adus lesa. De fapt, relația mea cu Ralph s-a cimentat din prima clipă, ca o dragoste de la prima vedere.

Serile cu Debora erau boemice. Mâncăruri și vinuri delicioase, trebuie să remarc aici că Debora era un bucătar de geniu. Eu eram un selecționar de vinuri cu nimic mai rău.

Supă de lapte de cocos cu somon afumat, salată de rucola cu roșii cherry și semințe de cedru, fileu de batog în sos alb. Și vinuri: Muscatel spaniol, Shiraz australian, Pinot Blanc francez, Carmenere chiliană și, bineînțeles, Ralph, care își băga nasul în toate oalele.

În scurt timp, Debora și-a cumpărat un scuter. Circulam prin oraș ca un cuplu din filmele indiene. Ea conducea, iar eu stăteam cocoțat în spatele ei injurând bicicliștii. În weekend mergeam să jucăm tenis la corturile naționale. Din cinci partide, o lăsam să câștige două, dar de cele mai multe ori chiar trei. Asta îi dădea o satisfacție deosebită. Avea toată ziua luminițe în ochi. Când mă lăsam bătut numai de doua ori, conducea periculos și injura și ea bicicliștii.

Seara mergeam la băile tailandezе sau chinezești. Aceste localuri erau marea mea descoperire.

La intrare erau vreo zece fete, una mai frumoasă decât alta. Aveau costume colorate din mătase și misiunea lor era doar să ne spună 歡迎 adică *Huānyíng* – bine ați venit.

Mergeam, după aia, eu la secția bărbați și ea la cea de femei.

Odată intrat în garderoba băii, erai preluat de câțiva angajați în chimonouri albe. Totul decurgea într-o liniște zâmbitoare. Erăi dezbrăcat, descălțat și echipat în costum de mătase albastru. Pe urmă intrai în șlapii de plută și erăi condus la sala de baie. Acolo, costumul de mătase era dat jos și pus pe umerăse de bambus. Sala de baie avea câteva piscine termale, sauna cu abur sec, sauna cu aburi de sare și sauna cu aromaterapie. Lângă piscinele termale cu masaj acvatic erau câteva fântânițe cu un soi de pești foarte mărunți. După ce făceam tura saunelor, veneam și îmi lăsam picioarele în fântânița cu peștișori.

Imediat ce erau depistate picioarele, peștișorii se repezeau la ele devorând pielea moartă. După asta, aveam senzația că sunt mai viu. Că o parte din moartea mea lăsată în picioare a fost devorată.

Mergeam pe urmă cu o ușurință aeriană la sala de masaj, care consta din câteva proceduri. Curățarea pielii cu scrab era cel mai

neplăcut segment din această tortură hedonistă. Urma masca de miere și uleiuri aromatizante care îți calmau toți nervii indignați de această tulburare neașteptată. Finalul încununează opera. Masajul. Acest fenomen terapeutic era executat de doi maseuri abili. Se făcea de la extremități spre centru. Mai întâi mâinile maseurilor se plimbau peste toate centrele meridionale, pe urmă erau aplicate un fel de instrumente din lemn moale care puneau coloana vertebrală în poziție de drepti. Urma masajul cu coatele și genunchii. Corpul meu parcă era o foaie de tinichea șifonată. Simțeam fiecare segment cum se îndreaptă și, când coboram de pe masa de masaj, primele secunde aveam frică să mă aplec, nu cumva să distrug această lucrare perfectă a tinichigiilor de corp uman.

Mergeam până la costumul albastru de mătase cum pășea Armstrong pe lună.

Peste câteva minute, schelele acestei lucrări cădeau și corpul devenea de bumbac.

După ce eram îmbrăcat cu grijă de băieții de la garderobă, urcam la etaj, unde se afla sala cu bufet. Era locul unde se întâlneau femeile și bărbații. Femeile aveau costumele de culoare roz, iar bărbații de culoare albastră. Era o sală enormă unde se mânca delicios. Acolo ne revedeam cu Debora. De regulă, ea ajungea prima și mă aștepta la masă cu un platou de fructe. Mâncam struguri și fructul pasiunii. Luam apoi platouri curate și ne făceam loc prin masa de oameni albastru-roz care se îmbulzea la galantarele aburinde. Puteai găsi orice. De la piciorușe de broscuță până la șoric de porc.

Mâncam salate cu fructe de mare, apoi frigărui de miel în sos de ardei și la urmă supă tailandeză picantă. Era bună pentru digestie, așa ziceau chinezii.

După, mergeam în sala de odihnă amenajată cu șezlonguri moi, unde ni se servea ceai verde și fructe uscate. Mai stăteam acolo tolăniți în costumele noastre de mătase, pe urmă reveneam să ne îmbrăcăm în civil și, la ieșire, fetele în costume colorate ne strigau cu zâmbet 介意自己, adică *Jièyì zìjǐ*, ce ar însemna aveți grijă la drum.

Grijă la drum aveam. La întoarcere conduceam eu. Nimeni din noi nu mai înjura bicicliștii pentru că la ora când ne întorceam străzile erau goale.

Ajunși acasă, eu ieșeam cu Ralh, iar Debora pregătea un platou de cașcaval într-un asortiment eclectic cu un Shiraz de la Wolf Blass.

Trăiam zile deosebit de frumoase, într-un confort regal, dar tot mai des îmi puneam întrebarea ce fel de relație este această conviețuire, poate fi numită iubire sau era mai degrabă o pasiune hedonistă care ne unea?

Debora nu lăsa acest subiect să apară în discuțiile noastre serale. Se simțea bine și se voia în această barcă cu pânze atât cât vântul o va duce.

Începusem să caut un job – banii îmi erau pe sfârșite. Viața cu Debora era costisitoare. Dar simțeam și nevoia de a face ceva.

După câteva încercări nereușite de a găsi un post de profesor de engleză, mister pe care aveam să-l aflu mai târziu, mă gândisem că ar fi cazul să caut ceva în direcția meseriei mele. După câteva casting-uri, m-am ales cu un contract la Beijing Studio's. Urma să-l joc pe Galileo Galilei, într-un film de ficțiune științifică.

După filmări, producătoarea zice:

— Wow! da' tu chiar ești actor!

— Da, îi zic, asta fac cam toată viața mea, când mai bine, când mai rău.

Aici vreau să vă dezvălui un secret. În China, oricine poate deveni actor de film, e suficient să ai față de european.

Peste alte câteva zile, producătoarea Jenny m-a telefonat din nou.

— Alo, avem nevoie să-l joci pe Napoleon.

— Salut, nu știu cât de tare mă potrivesc, da hai să facem o probă, zic.

După probe au zis că mă potrivesc de minune, doar că trebuie să mă fac blond. Așa e Napoleon în viziunea cinematografului chineze.

În câteva ore, machieuza m-a făcut blond, ochii albaștri îi aveam de la mama. Imediat ce m-am văzut în costum și sabie,

Napoleonul din mine îi și făcea cu ochiul Josephinei. Josephinei, alias producătoarea Jenny.

Dar războaiele de pe platoul de filmare nu ne-au dat șansa să flirtăm până la șampanie și lumânări serale cu muzică slow.

Povestea de film luase sfârșit. Se lăsase o pauză în viața mea chinezo-cinematografică. Hedonismul în relația cu Debora intră în faza plictisului. Ceva ne făcu să pierdem din magnetismul unu față de altul. Doar Ralph era singurul meu prieten cu care mă asociaz imediat ce îmi aducea lesa. Plimbările cu el erau un fel de evadare din casa care mă constrângea tot mai mult și mai mult. Eram ca într-o cămașă de forță. Aveam nevoie să ies dimineața și să vin seara obosit. Era singurul motiv ca să pot justifica potolirea mea sexuală.

Salvarea veni chiar a doua zi, când am fost sunat de unul Simon care abia de lega doua vorbe în engleză, dar se prezentă drept expert în materie de English one-to-one. M-am prezentat la ora stabilită la stația de metrou Woudakou, ieșirea de vest.

Ne adunaserăm la acest „casting” vreo zece candidați. Eu eram singurul care aveam un certificat TEFL obținut pe timpul când locuiam în Irlanda. Deci eram calificat. Ceilalți erau niște puțoi americani care rătăceau prin lume. Dar aveau avantaj în fața mea pentru că pe pașaportul lor era scris USA, iar pe al meu România.

După proba Demo, care consta dintr-o lecție deschisă de jumătate de oră cu managerii școlii, am fost imediat anunțat că sunt angajat. Mai trecusem prin asemenea „casting-uri”, dar fără mari rezultate. Să fi avut efect urmele lui Napoleon rămase de la filmări? Mă refer la parul blond și poate un mai mare tupeu.

Am revenit acasă cu gânduri rebele. Mai ales că o săptămână în urmă Debora îmi trântise un scandal la o vilă din afara orașului, unde am fost invitați la un frigărui diplomatic. Mai întâi pentru faptul că „mă uitam provocator” la o nemțoaică de origine rusă care venise să facă coregrafie în Beijing și că de ce Katya mi-a cerut telefonul mobil. În drum spre casă, s-a dat într-un spectacol

de prost gust cu lacrimi, rugându-mă să spun public că o iubesc. Situația era de tot căcatul. Katya și încă vreo opt fețe diplomatice – martori. Îmi venea să intru în pământ. Debora a plâns tot drumul.

Am ajuns acasă târziu. Parcă aveam un *déjà-vu*. Eu o căram pe Debora sus, beată mucii; Ralph, flămând și cu vezica urinară gata să plesnească.

Situațiile de felul ăsta au început să se repete cam des, făcând o fisură tot mai evidentă în relațiile noastre hedoniste.

Dumnezeu este pura perfecțiune – cu o mână îți ia, ca să fii motivat să cauți, iar cu alta îți dă, ca să ai iluzia împlinirii.

Începeam să o pierd pe Debora tot atât de neașteptat cum am întâlnit-o. Ce îmi rămânea era un job foarte bine plătit, o viză de șase luni și o plăcută amintire despre Lisa, în casa căreia plutea un miros de cafea senzual.

Începusem primul meu serviciu de la o luni. M-am prezentat la ora nouă, așa cum era stabilit în contract. Toată școala se aranjase în curte la careu. După *speech*-ul înflăcărat al directoarei, urma intonarea imnului național și ridicarea drapelului.

După două lecții, am fost anunțat că avem masa și că pot mânca gratuit la școală. După masă, am fost rugat să ies cu elevii la ora de înviore, care se făcea afară, în curtea unde avusese loc careul.

Lucrul acesta nu se făcea întâmplător. Chinezii sunt niște comercianți de vocație. Lumea din cartier, trecând pe stradă, vedea înviorearea cu muzică și mișcare și mă vedea și pe mine în același timp cântând și țopăind cu elevii. Deci școala are profesor *laowai* (străin), așadar e de prestigiu. Hai să ne dăm copiii la școala asta, gândeau ei în mintea lor chinezească. Uite în felul ăsta eram și pe post de publicitate, leafa fiind doar de profesor.

Boston school la care eram proaspăt angajat era de copii bogați. Dimineața, coada de mașini luxoase care veneau să-și aducă odraslele la carte englezească era ca la orele de vârf în Militari.

La intrare stăteau bonele, ca fetițele de la sălile de baie, doar că fără costume colorate. Fiecare elev făcea un control medical fulger.

Temperatura și starea energetică. După care urma micul-dejun. Lecțiile propriu-zise începeau după careul cu intonarea imnului național. Noi, profesorii, stăteam mai la o parte, dând din buze ca în filmele lui Chaplin. Într-un fel, cântam și noi, dar în gând, și fiecare cânta în gândul lui cum îl apuca cheful. Eu mă distram cu *Căsuța noastră, cuibușor de nebunii*.

Clasele aveau în medie câte zece-doisprezece elevi. Programul semestrial era prestabilit de o instituție-soră din Hong Kong și era foarte învechit, elaborat încă de primii englezi veniți acolo. Noi, profesorii, trebuia doar să predăm materialul punct cu punct. După o săptămână, mă plictisiseam de această absurditate și îmi întocmisem un program propriu. Prima parte era înviorarea muzicală. Pe urmă treceam la improvizații teatrale și la final învățam un verb sau o expresie. Elevii erau încântați de această inovație. Le plăcea mai ales partea muzicală și teatrală. În fond, eu nu făceam decât să predau același material, doar că într-un stil mai ușor de memorat.

Colegii mei, o georgiană din State, Jerry, un scoțian trăsnit, și Miriam, o fată filipineză, mă tot spionau și uneori erau foarte deranjați de noul meu stil. Toți în afară de Jerry, și mai ales Miriam. Filipineza nu m-a înghițit din start. Eu încercam să fiu drăguț cu ea și să nu acord prea mare atenție acestei ne-iubiri de la prima vedere. Însă Miriam forța nota acestui război nedorit de mine. Am ajuns să nu ne mai vorbim, de fapt, ea a început și eu am susținut intenția ei.

Peste câțva timp, m-am pomenit cu o mică inspecție la orele mele. Jessica, șefa mare și patroana, pe care o vedeam pentru prima dată. O doamnă destul de scump îmbrăcată de la care mirosea a Tom Ford. Nu m-am deranjat deloc și am făcut programul meu. La final, am învățat câteva expresii cu verbul *could* (pot să).

Au ieșit așa cum au intrat. Trena de Tom Ford în față și marea șefă tot bodegănuindu-i ceva de la spate. A doua zi dimineața, când am intrat în mica noastră cancelarie, Miriam era numai lacrimi și își aduna lucrurile. Fusese concediată. Ziua respectivă a fost